

אלו נערות פרק שלישי כתובות

לה.

עין משפט
נר מצוה

(א) לקמן לה. ז"ק לה. סה"ל ע"י: פ"ד.
(ב) ופסדרין י' וי"ג.
(ג) ז"ק פ"ג: (ד) וי"ג.
(ה) ס"א לפטור: ש"ל.
(ו) ס"א לחיוב: ש"ל.
(ז) ופסדרין לה. (ח) ופסדרין לה.
(ט) ופסדרין לה.
(י) ופסדרין לה.
(יא) ופסדרין לה.
(יב) ופסדרין לה.
(יג) ופסדרין לה.
(יד) ופסדרין לה.
(טו) ופסדרין לה.
(טז) ופסדרין לה.
(יז) ופסדרין לה.
(יח) ופסדרין לה.
(יט) ופסדרין לה.
(כ) ופסדרין לה.
(כא) ופסדרין לה.
(כב) ופסדרין לה.
(כג) ופסדרין לה.
(כד) ופסדרין לה.
(כה) ופסדרין לה.
(כו) ופסדרין לה.
(כז) ופסדרין לה.
(כח) ופסדרין לה.
(כט) ופסדרין לה.
(ל) ופסדרין לה.

מאי לאו אסון ממש. אם לא מתה האשה יענה הנוגף בדמי ולדות הא אם מתה לא יענה ואפי' לא התרו בו וקשיא לר' יוחנן: לא דין אסון. הכי קאמר קרא אם אין משפט מות לנוגף כגון שלא מתה האשה או מתה ולא התרו בו ענוש יענה: **מכה אדם ומכה בהמה.**

מאי לאו אסון ממש. אע"ג דסיפיה דקרא לאסון יהיה ע"כ היינו דין אסון כדכתיב ונתת נפש וגו' מ"מ לא יהיה אסון הוה משמע ליה אסון ממש אי נמי אם אסון יהיה נמי צעי למימר דהוי אסון ממש ודריש ונתת נפש וגו' היינו ממון: **ולמי איכא רבא**

מכה בהמה ישלמה ומכה אדם לא ישלם אלא יומת הקיש פטור ממון דמכה אדם לחיוב ממון דמכה בהמה מה מכה בהמה אין לך בו חילוק (א) לחיוב אף מכה אדם אין לך בו חילוק (ב) לפטור. מכה בהמה לעולם חייב דלאמרי' זב"ק (דף כו:) פלג מחמת פלג' לחייב על השוגג כמודד ואונס כרעון: שאין מסכוין. אין בו חיוז מיתה כאלו: **דרך עלייה.** שהכחו בהצגתה ידו או שחתכו בתרצו מלמטה למעלה: בין דרך ירידה לדרך עלייה. משום דגבי גלות דהורג שוגג איכא חילוק בין דרך ירידה לדרך עלייה כדאמרי' במכות (דף י"ז:) כל שבדך ירדמו גולה דמכיו' ויפל עליו עד שיפול כדרך נפילה: כולי עלמא לא פליגי דפטור. מתמנה דבי חזקיה: **חייבי מיתום איקשו.** למכה בהמה: **אטיא רשע רשע.** נאמר בחייבי מיתום אשר הוא רשע למות ונאמר בחייבי מלקות והיה אם בן הכות הרשע: **רבא אמר אטיא מכה מכה.** דמלקות נמי איתקשו למכה בהמה ולא מגורה שזה דחייבי מיתום ילפינן: ואיש כי יתן מוס בעמימו כאלף עשה כן יעשה לו. והאי יעשה לו חילוק דאמרי' ולקמן פרק והא חובל בחבירו בתשלומין וכן מלקות: והאי. מלקות ליה לזו מכה כתיב אלא כי יתן מוס ומאי אטיא מכה מכה דקאמר רבא: **הכאה הכאה קאמרין.** ומוס ע"י הכאה הוא יתן: **וחובל בחבירו בר תשלומין הוא.** והיינו מוקמת ליה את במלקות ופטור ממון: אם אינו ענין. האי קרא: **להכאה שיש בה שוה פרוטה.** ולתשלומין דהא מקרא דמריה ילפינן דמכיו ציה כן יתן כדכר הנימן מיד ליה: **תגוב ענין.** להאי כן יעשה לו: **להכאה שאין בה שוה פרוטה.** ולמלקות ואיתקשו למכה בהמה שלא מחלוק בו:

מאי לאו אסון ממש לא דין אסון איכא דאמרי איתביה רבי יוחנן לר"ל יולא יהיה אסון ענוש יענה מאי לאו דין אסון לא אסון ממש אמר רבא ומי איכא למ"ד חייבי מיתות שוגגין חייבים והא תנא "דבי חזקיה" מכה אדם ומכה בהמה מה מכה בהמה לא חילקתה בו בין בשוגג בין כמודד בין מתכוין לשאין מחכוין בין דרך ירידה לדרך עליוה לפוטרו ממון אלא לחייבו ממון אף מכה אדם לא חילקתה בו בין בשוגג בין כמודד לשאין מתכוין בין דרך ירידה לדרך עליוה לחייבו ממון אלא לפוטרו ממון אלא כי אתא רבין אמר דחייבי מיתות שוגגין כולי עלמא לא פליגי דפטורין פי פליגי בחייבי מלקות שוגגין ודבר אחר רבי יוחנן אמר חייבי חייבי מיתות איתקשו חייבי מלקות לא איתקשו ריש לקיש אמר פטור בפירוש ריבתה תורה חייבי מלקות כחייבי מיתות היכן ריבתה תורה אמר אביי אתיא רשע רשע רבא אמר אתיא מכה מכה אמר ליה רב פפא לרבא "הי מכה אילימא" ומכה בהמה ישלמה ומכה אדם יומת האי בקטלא כתיב אלא האי מכה מכה נפש בהמה ישלמה נפש תחת נפש וסמך ליה "ואיש כי יתן מוס בעמיתו" (באשר עשה כן יעשה לו) והאי לאו מכה היא און הכאה הכאה קאמרין והא כי כתיב בחובל בחבירו הוא דכתיב וחובל בחבירו בר תשלומין הוא אם אינו ענין להכאה שיש בה שוה פרוטה ענין להכאה שאין בה שוה פרוטה

תורה אור השלם

1. וכו' יצאו אנשים ונפגו אשה הרה ויצאו ליריה ואלא אסוק ענוש יענה כאשר ישת עילו בעל האשה ואתן בפללים: מיתום אם כב רצ. ולא תקחו פטר לבפש אמר רשע רשע למות כי מות יומת: במבדל לה לא ויהי אם בן הכות והרשע והפילו השפט והיהו לפטור וירשעו במספר: דברים כה ב ומכה בחמה ישלמה 4. ומכה בחמה ישלמה וקרא אדם יומת: ומכה נפש בתורה ישלמה נפש בתורה 6. ואיש כי יתן מוס בעמיתו כאלף עשה כן יעשה לו: ויקרא כד י"ט

מאי לאו אסון ממש. אם לא מתה האשה יענה הנוגף בדמי ולדות הא אם מתה לא יענה ואפי' לא התרו בו וקשיא לר' יוחנן: לא דין אסון. הכי קאמר קרא אם אין משפט מות לנוגף כגון שלא מתה האשה או מתה ולא התרו בו ענוש יענה: **מכה אדם ומכה בהמה.**

מאי לאו אסון ממש. אע"ג דסיפיה דקרא לאסון יהיה ע"כ היינו דין אסון כדכתיב ונתת נפש וגו' מ"מ לא יהיה אסון הוה משמע ליה אסון ממש אי נמי אם אסון יהיה נמי צעי למימר דהוי אסון ממש ודריש ונתת נפש וגו' היינו ממון: **ולמי איכא רבא**

גילוי הש"ס

תוס' ר"ה ופי' איכא יב' אי"ב מתני' בבב"ה. נעין זה גמ' דף ע"ג טוס' ד"ה מתני' לחוד:י

דבי חזקיה ואמתימין סמך ולפי זה מניין למימר דמפקא מדרכי ורבנן כולה מילתא ועוד אמר רבא דמיא דר' שמעאל בנו של רבי יוחנן בן זבדוק לקמן בפירקין (דף לו:) "הוא תנא דלית ליה דתנא דבי חזקיה לא יהיה אסון אסון אסון וקרא דאסון יהיה היינו דין אסון כגון שנתכוין לאשה דאס לא נתכוין לה פטור ממימה וממון לתנא דבי חזקיה א"כ לא קאי קרא דאסון אשה אלא אחבירו שנתכוין לו ולא איירי קרא שנתכוין להורג את זה והרג את זה ופ"י הגשרפין דייק לר"ש דפטור נתכוין להורג את זה והרג את זה היכי מפרש קראי הוה מני למימר כדפרשיש אלא אליבא דר"א דאמר קראי שנתכוין להורג את זה והרג את זה דייק: **אף מכה אדם** א"א תחלו' בו ב' וקרא דלא יהיה אסון דאשמעינן דלא ישלם דמי ולדות מדי מיתה והא נמי דדרשין בשליה פרק כולד ר' יוחנן ולקמן (דף לו.) עליו ולא על האדם דלא משקול מנייה ממונא ומקטליה על ההלכה תחוד וקרא דלא תקחו דרשין מנייה דלא משקול ממונא מנייה ופטוריה אנטריכו כולה דלא מני למילף דמכה בהמה חייב להכי איתטריך למכתה כולה והכי ילפינן מה מכה בהמה לא מני למילף פטור ממון דאדרבה חיוב היה לו למילף דמכה בהמה חייב להכי איתטריך למכתה כולה והכי ילפינן מה מכה בהמה לא חלקת בה שכתוב בו דהיינו חיוב דככל ענין חייב אף מכה אדם כל עניני פטור ממון שכתוב בו לא מחלוק בין שוגג בין מודד ובין דרך עלייה לדרך ירידה ושוגג למודד היינו ממון אחר כהדי מיתה ודרך עלייה וירידה ככל ענין לא משקול ממונא מנייה ופטוריה כדאמרין לקמן ומתכוין לשאין מתכוין לענין דמי האשה: **רבא אמר אתיא מכה מכה.** תימה לרנא לית ליה הכא גורה שוה דרשע רשע וכן ר' יוחנן ולקמן (דף לו.) מני מנרטינן חד קרא למימה וממון וחד קרא למיתות וממון ולא ילפינן קרא מיתות וממון כגורה שוה דרשע רשע וסתמא דהש"ס דריש ליה זב"ק דמכות (דף ה:) גבי אין עדים וזממין נהרגין עד שיגמר הדין על פיהן דאמרין חייבי מלקות מנין רשע רשע וברייתא נמי איכא זב"ק אחר דניי ממונות (פסדרין לו:) וס' גבי דיני נפשות מחזירין לזכות אבל לא לחובה דאמרין חייבי מלקות מנין אתיא רשע רשע תניא נמי הכי כו' ור' יהודה נמי דריש ליה בהחובל (ז"ק פו:) וס' גבי וכן היה ר"י פוטרו פירוש את הסקומא מחייבי גלויות ומחייבי מלקות ומחייבי מיתות ז"ד וגמר הס' חייבי מיתות ז"ד מרואס רואס וחייבי מלקות אתיא רשע רשע ורבנן דפליגי עליה הס' לאו משום דלית להו רשע רשע אלא משום דמחייבי ליה כחייבי מיתות ז"ד וי"ל דרבא ור' יוחנן אית להו א"כ זב"ק גו"ש דרשע רשע דבדר שהוא בגוף המתלקט אבל הכא לענין פטור ממון שהוא עט המלקות וכן לקמן לא ילפינן רשע רשע ועטמא משום דקרא מוכה דרשע רשע לענין מלקות והיא אס בן הכות הרשע והא דריש מכה מכה משום דמכה מכה בהמה ישלמה ואפי' אית ליה גורה שוה דרשע רשע זב"ק וסוגיא דלקמן כרבא ודלא כבזי ואפי' מוקי קרא צמימה ומלקות כר"מ דלמלקות וממון לא לרין קרא דאתיא רשע רשע ואם תאמר ר' יוחנן אתיא לא דריש מכה מכה הא ברייתא היא זב"ק החובל (ז"ק פו:) וס' וי"ל דסבר כלידך תנאי דהס' דלא דריש מכה מכה אלא ילפי מאידך קראי דלאו עין מחמת עין ממש: **ובת"ב** ואיש כי יתן מוס וכו' והא מגורה שוה ילף אלא משמכוין וכן מדשניק קרא דמכה בהמה ישלמה וקיש קרא דאיתרא ומינה מדפרין גריס החובל (ז"ק פג:) ולא חזית דילפת ממכה בהמה ילף ממכה אדם משמע דגורה שוה הוא והא דריש מכה מכה דאיתטריך למחדד ממכה אדם אלא חזית כי יתן מוס בעמימו הדר ביה נמי ממכה בהמה ישלמה ומייתי מכה נפש בהמה דסמך ליה אי נמי משום דאיתטריך קרא קמא לדתנא דבי חזקיה ולמאן דלית ליה נמי איתטריך מה מכה בהמה לפיפאה פטור אף מכה אדם כו' כדאמרין זב"ק הגשרפין (פסדרין פד:) וס':

מאי לאו אסון ממש. אע"ג דסיפיה דקרא לאסון יהיה ע"כ היינו דין אסון כדכתיב ונתת נפש וגו' מ"מ לא יהיה אסון הוה משמע ליה אסון ממש אי נמי אם אסון יהיה נמי צעי למימר דהוי אסון ממש ודריש ונתת נפש וגו' היינו ממון: **ולמי איכא רבא**

מאי לאו אסון ממש. אע"ג דסיפיה דקרא לאסון יהיה ע"כ היינו דין אסון כדכתיב ונתת נפש וגו' מ"מ לא יהיה אסון הוה משמע ליה אסון ממש אי נמי אם אסון יהיה נמי צעי למימר דהוי אסון ממש ודריש ונתת נפש וגו' היינו ממון: **ולמי איכא רבא**

תוספות רי"ד

א"ר ופי' איכא למ"ד חייבי מיתות שוגגין חייבין והתנא דבי חזקיה מכה בהמה ישלמה מכה בהמה לא חילקת בה בין בשוגג בין כמודד בין מתכוין לאינו מתכוין בין דרך ירידה לדרך עלייה לפטור ממון אלא לחייבו ממון אף מכה אדם לא חילקת בו בין בשוגג בין כמודד בין מתכוין לאינו מתכוין בין דרך ירידה לדרך עליוה לחייבו ממון אלא לפוטרו ממון אלא כי אתא רבין אמר דחייבי מיתות שוגגין כולי עלמא לא פליגי דפטורין פי פליגי בחייבי מלקות שוגגין ודבר אחר רבי יוחנן אמר חייבי חייבי מיתות איתקשו חייבי מלקות לא איתקשו ריש לקיש אמר פטור בפירוש ריבתה תורה חייבי מלקות כחייבי מיתות היכן ריבתה תורה אמר אביי אתיא רשע רשע רבא אמר אתיא מכה מכה אמר ליה רב פפא לרבא "הי מכה אילימא" ומכה בהמה ישלמה ומכה אדם יומת האי בקטלא כתיב אלא האי מכה מכה נפש בהמה ישלמה נפש תחת נפש וסמך ליה "ואיש כי יתן מוס בעמיתו" (באשר עשה כן יעשה לו) והאי לאו מכה היא און הכאה הכאה קאמרין והא כי כתיב בחובל בחבירו הוא דכתיב וחובל בחבירו בר תשלומין הוא אם אינו ענין להכאה שיש בה שוה פרוטה ענין להכאה שאין בה שוה פרוטה

וקייל בריי:

כג א מ"י פ"א מ"ג
נערה בחולה ה"י ט
כג עשין כד טור אה"ע
סי קטו:

תורה אור השלם
1. ומוכה בחמה ושלמנה
ומכה אדם יומת:
ויקרא כד כא

מוסף רש"י

חידוש הוא שחידשה
תורה בקנס. כל משפט
קנס חדוש הוא הלך
מ"ע: דמקטל נמי לא
מפטר מנייה וע"י (ד):
שאינו דין אלא גזירת מלך
בעלמא (דקמ"ח).

אם אינו ענין להבאה שיש בה שוה פרוטה. וא"ת והא אינטיק
לכה דמכא נפקא לן חובל במכרו לתשלומין כריש החובל
בזכרו (פ"ג וס"ג) וי"ל דהך סוגיא כלידך מנאי דהתם דמפקי החובל
בזכרו לתשלומין מקרא אחרינא: דלמא בשבת כתיב דבבהמה
גופה ב"ו. וא"ת א"כ היקשא למה לי

וי"ל דלמא לזין דרך ירידה לדרך
עלייה ללא שייך לפלוגי גבי שבת:
אלא יא"ו בחו"ל. וא"ת בחול נמי
מזינן למימר דבהדי דמחייב
לבהמה הרג את האדם ולא אתרו
גיה משום אדם ואפי"ו בשבת נמי
מזינן למימר דאתרו גיה משום
בהמה ולא אתרו צו משום שבת וי"ל
דמ"מ ילפינן שפיר דמה מכה בהמה
לא חלקת צין שוגג בהכחה למזיד
בהכחה אף אדם לא חלקת צו צין
מזיד בהכחה שוגג בהכחה א"כ הואיל
ומכה אדם איירי באתרו גיה מכה
בהמה נמי איירי בכל ענין דאתרו
גיה ולהכי לא מני איירי בשבת ולא
בהרג אדם עמה: מתניתין במאן
טוקי א"ה. (1) תימה תיקשי ליה לרז פפא
גופיה דלמא סבר לעיל (דף ג' ע"ב)
דלמא היתה פרה גנובה לו כו' ועוד
קשה דלשני כעולה דמאי דפירש בקוני'
דאי סבר כריש לקיש דחייבי מלקיות
שוגגין פטורין כ"ש דפליג אלעזר זה
אינו נראה דלמא בזמנא אחר סבר
כריש לקיש אכל בזמנא דבההוא
מילתא גופיה משלם ממון ומיפטר
ממלקות מנ"ש דתחת תחת (2) ונראה
דרז פפא אפי"ו סבר כ"ל מני לשנוי
כדעולא דפרישית אכל לאבי פריך
שפיר דלית ליה דעולא דהא מוקי
לעיל תחת דלרשא אחרינא ולהכי קשיא
ליה אי ס"ל כ"ל מתני' כמאן מוקי

סוף סוף לאו בר תשלומין הוא (6) לא צריכא
דבהדי דמחייב קרע שיראין דיליה א"ל רב
חייא לרבא ולתנא דבי חזקיה דאמר מכה
אדם ומכה בהמה מומאי דבחול כתיב וליכא
לאיפלוגי דלמא בשבת כתיב דבבהמה
גופה איכא לאיפלוגי לא ס"ד דכתיב 'ומכה
בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת היכי דמי
אי דלא אתרו ביה מכה אדם אמאי יומת אלא
פשיטא דאתרו ביה ואי בשבת מכה בהמה
ישלמנה אלא לאו בחול א"ל רב פפא לאביי
(6) לרבא דאמר חידוש הוא שחידשה תורה
בקנס ואף על גב דמוקטיל משלם מתניתין
כמאן מוקים לה אי כר"מ קשיא בתו אי כרבי
נחוניא בן הקנה קשיא אחותו אי כר' יצחק
קשיא ממוזרת הניחא אי סבר לה כר' יוחנן
הוא נמי מתרין לה כר' יוחנן אלא אי סבר
כר"ל היכי מתרין לה על כרחך כר' יוחנן
ס"ל א"ל רב מתנא לאביי לר"ל דאמר
בפירוש ריבתה תורה חייבי מלקיות כחייבי
מיתות מאן תנא דפליג עליה דרבי נחוניא בן
הקנה אי ר"מ אי רבי יצחק: ת"ר עריות ושניות
לעריות אין להן לא קנס ולא פיתוי 'הממאנת
אין לה לא קנס ולא פיתוי איילונית אין לה
לא קנס ולא פיתוי והיוצאת משום שם רע
אין לה לא קנס ולא פיתוי מאי עריות
ומאי שניות לעריות אילימא עריות

ערוות
ומשלם דידיה הוא ומת ומשלם לית ליה אפי"ו בקנס: קשיא אחותו.
נהי נמי דמשום מלקות לא פטר ליה ליפטוריה משום כרת: ואי כרבי
ילקח. וקומה דלמא בזמנא דהא על כרחי כריתות בכלל
מלקות מ' וליה ליה הא דללו הן הלוקין הבא על אחותו ומשום
הכי חייבין בתשלומין: קשיא ממוזרת. דהכל מודים שהוא במלקות
וקתני וס"ל. אית לה קנס: הניחא אי סבר. רבה כר' יוחנן (ג'): כשלא
התרו צו דמשלם דחייבי מלקיות שוגגין ודבר אחר חייב: איהו
נמי. מוקי למתני' בשלא התרו צו כר' יוחנן: אלא אי סבר לה.
בממון ומלקות דלמא לא התרו צו פטור מממון ופליג אדרבי
יוחנן וכל שכן דאלעזר דלמא (ג'). אפילו התרו צו משלם ממון ואינו
לוקה: היכי מהרין לה. לא כר' יוחנן ולא כעולא ולא כריש לקיש:
על כרחך. אי סבירא ליה בזמנא ומלקות דלוקה ואינו משלם כרבי
יוחנן סבירא ליה בשוגגים דמשלם ממון ומוקי לה בשלא התרו צו:
לריש לקיש דאמר בפירוש ריבתה תורה כו'. דחייבי מלקיות שוגגין
פטורין משלם: מאן סנא דפליג אדר' נחוניא. ומחייבי תשלומין
בחייבי כריתות כגון הדיא דשזעוה ושדלקי גדיש ציה"כ חייבין
בפרק שזעוה העדות (שזעוה ג'). ומתני' דהכא דקנסה באתו
ונהי נמי דלית ליה אסון אסון ליפטוריה משום כרת ליפטוריה
משום לאו צין התרו צו צין לא התרו צו דלכן כרת בלא לאו חוץ
מפסח ומילה דבשלמא ר' יוחנן מוקי לה אפילו כרזנן דפליגי עליה
דרבי מאיר דלמא אין לוקה ומשלם והתרו צו משלם התרו צו אלא
לריש לקיש כמאן מוקי לה: אי רבי מאיר. דלמא לוקה ומשלם:
אי רבי יצחק. דלמא לא שייך מלקות בחייבי כריתות וג"ש דאסון
אסון לית ליה וצמאי ליפטור הילכך מתניתין דהכא על כרחך ר"מ
היא ולא רבי יצחק משום דקשיא ממוזרת אכל הדיא דשזעוה צין
כר"מ צין כרבי יצחק: עריות ושניות. לקמן מפרש להו: קנס.
דלוקה: פשיטא. דמפסחה: בממאנת. בצעלה כגון יתומה קטנה
שמיאנתה אמה ומיאנה בצעלה: אין לה קנס. שאינה בחזקת
בחולה הואיל וינסת: איילוניס. שאין לה סימני נערות לעולם ואינה
יולדת. לשון א"ל וזר דוכריתא דלא ילדה (לעיל דף י"א). אין לה קנס.
לפי שאין קנס אלא לנערה וזו שלא תביא שערות לעולם כל כ' שנה היא
בחזקת קטנה ומשם ואילך בוגרת: והיולדת משום שם רע.
קס"ד שלא מנא לה בעלה בחוליס. ולקמן (ו'): פריך בת סקילה היא:
עריות

סוף סוף. האי לא חלוק צו לחייבו ממון טעמא משום דאין צו
כדי תשלומין ולא משום היקשא אכל היכא דיש בה שוה פרוטה
אימא חלוק: לא לריכא. להכי איתקש: דבהדי דמחייב קרע
שיראין וכו'. כלומר ואשמעינן דלוקה משום חבלה ופטור מתשלומי דהא
קריעה לא שנה התרו צו ולא שנה
לא התרו דלא לקי פטור מתשלומין
מהיקשא ללא חלוק: ממאי דבחול
כתיב. דפשיטא ליה דמכה בהמה
צין שוגג צין מזיד חייב לשלם: דלמא
ששבת כתיב. ועל כרחך אשוגג
כתיב קרא דאי צמזיד הו"ל מתחייב
צנפשו ופטור מן התשלומין: איכא
לאיפלוגי. צין שוגג למזיד: לא ס"ד.
דששבת כתיב וצשוגג: ואי בששבת
מכה בהמה ישלמנה. בתמיה: אלא
לאו בחול. דליכא לפלוגי ואיתקש לה
מכה אדם שלא חלוק צו ואפי"ו אינו
חייב מיתה: לרבה דאמר. לרבי
מאיר חדוש הוא כו': מתניתין כמאן
מוקיס. לשנוי רומיאי' דרמינן עלה
דאלו הן הלוקין וקיימא לן דאין לוקה
ומשלם: אי כר' מאיר. דלמא לוקה
ומשלם וכדשנייהו ריש לקיש (4): קשיא
צמו. דבשלמא לריש לקיש דלוקמהד
להדיא דגזג וטבח ששבת צטובח על
ידי אחר אכל צטובח על ידי עצמו
לא משלם לא קשיא דמת ומשלם לית
ליה לר' מאיר אפי"ו בקנס אלא לרבה
קשיא צמו דקנס הוא וקתני מתניתין (5)
פטור: ואי כר' נחוניא בן הקנה.
דלית ליה נמי לוקה ומשלם כר' מאיר
מדקאמר (6) יוס הכפורים כשבת יה"כ
הוא דפטור מתשלומין ומשום כרת
דלית ציה יומג"ש דאסון אסון אכל
משום לאו ומלקות דלית ציה לא
פטור ומתניתין נמי דלית ליה לוקה

ומשלם דידיה הוא ומת ומשלם לית ליה אפי"ו בקנס: קשיא אחותו.
נהי נמי דמשום מלקות לא פטר ליה ליפטוריה משום כרת: ואי כרבי
ילקח. וקומה דלמא בזמנא דהא על כרחי כריתות בכלל
מלקות מ' וליה ליה הא דללו הן הלוקין הבא על אחותו ומשום
הכי חייבין בתשלומין: קשיא ממוזרת. דהכל מודים שהוא במלקות
וקתני וס"ל. אית לה קנס: הניחא אי סבר. רבה כר' יוחנן (ג'): כשלא
התרו צו דמשלם דחייבי מלקיות שוגגין ודבר אחר חייב: איהו
נמי. מוקי למתני' בשלא התרו צו כר' יוחנן: אלא אי סבר לה.
בממון ומלקות דלמא לא התרו צו פטור מממון ופליג אדרבי
יוחנן וכל שכן דאלעזר דלמא (ג'). אפילו התרו צו משלם ממון ואינו
לוקה: היכי מהרין לה. לא כר' יוחנן ולא כעולא ולא כריש לקיש:
על כרחך. אי סבירא ליה בזמנא ומלקות דלוקה ואינו משלם כרבי
יוחנן סבירא ליה בשוגגים דמשלם ממון ומוקי לה בשלא התרו צו:
לריש לקיש דאמר בפירוש ריבתה תורה כו'. דחייבי מלקיות שוגגין
פטורין משלם: מאן סנא דפליג אדר' נחוניא. ומחייבי תשלומין
בחייבי כריתות כגון הדיא דשזעוה ושדלקי גדיש ציה"כ חייבין
בפרק שזעוה העדות (שזעוה ג'). ומתני' דהכא דקנסה באתו
ונהי נמי דלית ליה אסון אסון ליפטוריה משום כרת ליפטוריה
משום לאו צין התרו צו צין לא התרו צו דלכן כרת בלא לאו חוץ
מפסח ומילה דבשלמא ר' יוחנן מוקי לה אפילו כרזנן דפליגי עליה
דרבי מאיר דלמא אין לוקה ומשלם והתרו צו משלם התרו צו אלא
לריש לקיש כמאן מוקי לה: אי רבי מאיר. דלמא לוקה ומשלם:
אי רבי יצחק. דלמא לא שייך מלקות בחייבי כריתות וג"ש דאסון
אסון לית ליה וצמאי ליפטור הילכך מתניתין דהכא על כרחך ר"מ
היא ולא רבי יצחק משום דקשיא ממוזרת אכל הדיא דשזעוה צין
כר"מ צין כרבי יצחק: עריות ושניות. לקמן מפרש להו: קנס.
דלוקה: פשיטא. דמפסחה: בממאנת. בצעלה כגון יתומה קטנה
שמיאנתה אמה ומיאנה בצעלה: אין לה קנס. שאינה בחזקת
בחולה הואיל וינסת: איילוניס. שאין לה סימני נערות לעולם ואינה
יולדת. לשון א"ל וזר דוכריתא דלא ילדה (לעיל דף י"א). אין לה קנס.
לפי שאין קנס אלא לנערה וזו שלא תביא שערות לעולם כל כ' שנה היא
בחזקת קטנה ומשם ואילך בוגרת: והיולדת משום שם רע.
קס"ד שלא מנא לה בעלה בחוליס. ולקמן (ו'): פריך בת סקילה היא:
עריות

נערה הא כל נערה מפותה אין לה קנס דמחלה אפי"ו נערה שאינה ממאנת ויש לומר דנקט אין לה פיתוי אגז דנקט באידך
אכל

(א) ולעיל לד': לקמן לה.
(ב) ולעיל לה: (ג) ולעיל
לג': (ד) וס"ל. (ה) ולקמן
לד': (ו) ולעיל לה. (ז) ולד'
פפא לא שייך למיפקר דהא
לא פריך לנפשיה משום
דידע דסבר כר' יוחנן דלא
דריש ג"ש דרשע וזמנה
וכי"מ קאמ דקאמר הי מכה.
מ"ו: (ח) לשי" ר"י ולעיל
אחי שפיר דרשבי"ל מוקי לה
כר"מ אכל רבה כמאן מוקי
לה אי כר' נחוניא קשיא
אחיותו דלדידה אחותו לית
לה קנס דהר ריבויא מוקי
לחייבי לחון וחד ליבמה
לזוק אי כרפ"י רשבי"א
לעיל ודף ג'. קשיא אחותו
דאי טקי חד קרא לחייבי
כריתות א"כ חייבי מיתות
נמי וזמנה שביא מהר"מ
לעיל צמו' אחי טפי שפיר
אי כ' יצחק קשוא ממוזרת
לדידה מוקמין חד לחייבי
עשה וחד לחייבי כריתות
הניחא אי סבר לה כר' יוחנן
אלא אי סבר כרשבי"ל דחייבי
מלקות שוגגין פטורין א"כ
אינטיק תרי ריבויי חד
לחייבי עשה וחד לחייבי
כריתות קשיא אחותו משום
דיקרי קשיא כרב קשה
לרזנן לעיל והא ק"ל דאין
לוקה ומשלם ולכן לא חזר
ובהקשר. ט"ו עה"ג.

הגהות הב"ח

(א) בני תשלומין הוא אלא
לריכא. תמאי' וי"ב סי"א
הא לא קשיא:

